

Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ λόγου του κλείει ὁ κ. Warton εὐχόμενος ἵνα τοιοῦτου εἶδους μελέται γίνωσι καὶ ἐν τῷ πορθμῷ τοῦ Bab-el-Mandeb, μεσημβρινῷ στομίῳ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐν ᾗ κατὰ τὸ ἥμισυ μὲν τοῦ ἔτους ὁ βορρᾶς πνέει καθ' ἅπαν τὸ μήκος τῆς θαλάσσης, οὕτω δὲ γεννᾶται καθ' ἐπιπολὴν ρεύμα πρὸς τὸν κόλπον τοῦ Aden, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἡ τῆς θαλάσσης ταύτης ἐπιφάνεια ταπεινοῦται περὶ τὰ 0,60 μ., κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ ὁ μεσημβρινο-ανατολικὸς ἄνεμος πνέει εἰς τὸ μεσημβρινὸν τῆς θαλάσσης ταύτης τμήμα, οὕτω δὲ ἀνυψοῦται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος ἐν τῷ τμήματι τούτῳ, καθ' ὃν χρόνον ὁ βορρᾶς ἐξακολουθεῖ πνέων ἐν τῷ βορείῳ αὐτῆς τμήματι. Διὰ ταῦτα θεωρεῖ ὁ συγγραφεὺς λίαν πιθανὴν τὴν κατὰ τὰς δύο ταύτας ἐποχὰς ὑπαρξίν ὑποβρυχίων ρευμάτων ἀντιθέτων πρὸς τὰ καθ' ἐπιπολὴν ρεύματα, ἐκφράζει δὲ τὴν λύπην αὐτοῦ διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Pen-guin κ. W. Moor ἀναληφθεῖσων τὸ 1890 ἐρευνῶν, ἀποτυχίαν ἣν ἀποδίδει εἰς τὸ ἀκατάλληλον τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν αὗται ἐγένοντο, ἐποχῆς συμπεσοῦσης μετὰ τῆς μεταβολῆς τῶν ἐτσιοῶν ἀνέμων (moussons), ἕνεκα τοῦ ὁποίου εὐρέθη εἰς βάθος 110 μ. τὸ ὕδωρ ἐν παλινδρομικῇ κινήσει, ἀντιθέτῳ πρὸς τὴν τῶν παλίρροιῶν, ἥτοι εἰσερχόμενον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πτώσεως τῆς παλίρροιας καὶ τούναντιον ἐξερχόμενον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ παλίρροια ἀνυψοῦτο, φαινόμενον κατὰ τὰς γενικὰς γραμμὰς αὐτοῦ ταυτιζόμενον μετὰ τοῦ ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἐν Ἀντίλλαις παρατηρηθέντος.

Ἀπὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν θαλασσίων ρευμάτων ὁ κ. Warton μεταβαίνει εἰς τὴν τοῦ βάθους τῶν ὠκεανῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι σήμερον ἡμετέρων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου γνώσεων, ἃς ὁ συγγραφεὺς εὐρίσκει ικανοποιητικὰς μὲν ἐν γένει σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπὸ

πεντηκονταετίας θέσιν ἡμῶν οὐχὶ ὅμως καὶ πλήρεις καὶ ἀκριβεῖς, ἀλλὰ τούναντιον ἐπιδεκτικὰς τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων, ἀναγκαιοτάτων ἄλλως πρὸς τὴν τελείαν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου γνωριμίαν. Τὴν διὰ γενικῶν δὲ γραμμῶν διατύπωσιν τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γνώσεων τῆς συγχρόνου ἐποχῆς ἀναλαμβάνων ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ σήμερον γνωστοῦ μεγίστου βάθους τῶν ὠκεανῶν ἐν πρώτοις παρατηρῶν ἀπὸ γεωλογικῆς ἀπόψεως ὅτι τὰ μέγιστα τῶν ὠκεανῶν βάθη δὲν εὐρίσκονται ἐντῷ μέσῳ αὐτῶν, ἀλλὰ παρὰ τὴν ξηράν. Οὕτω τὸ μέγιστον βάθος, ἀνερχόμενον εἰς 8510 μ., εὐρέθη εἰς ἀπόστασιν 175 χμ. ἀπὸ τῶν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰαπωνίας κειμένων Κουριλ-λων νήσων, ἡ δὲ βολιδιοσκοπήσις κατέδειξε τὴν ὑπαρξίν ἀγνωστοῦ πλάτους βάθους ἐκτεινομένου παραλλήλως πρὸς τὰς νήσους ταύτας καὶ τὴν Ἰαπωνίαν· ἐπίσης δὲ 75 χμ. πρὸς βορρᾶν τοῦ Porto-Rico, ἐν ταῖς Ἀντίλλαις, ἐμετρήθη βάθος 8340 μ., ἐλάχιστα ὑπολειπόμενον τοῦ μεγίστου τοῦ Εἰρηνικοῦ βάθους. Ἐπίσης κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εὐρέθη ἀνάλογος κοιλότης πρὸς δυσμὰς τῆς ὁροσειρᾶς τῶν Ἀνδεῶν εἰς ἀπόστασιν 65 χμ. ἀπὸ τῆς Περουδιανῆς ἀκτῆς, τὸ μέγιστον δὲ ἐκεῖσε μετρηθὲν βάθος ἀνέρχεται εἰς 7630 μ., ἕτεροι δὲ μετρήσεις γενόμεναι ἐν τῷ Εἰρηνικῷ παρὰ τὰς νήσους Tonga, εἰδείξαν τὴν ὑπαρξίν κοιλότητος κειμένης εἰς βάθος 8200 μ. Αὗται εἶναι αἱ εἰς βάθος ὑπερβαίνον τὰ 7300 μ. γνωσταὶ κοιλότητες, ἀλλ' οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὑφίστανται πλὴν τούτων καὶ ἕτεραι ἀγνωστοὶ ἡμῖν.

Τὸ δὲ μέγιστον μέσον βάθος τῶν ὠκεανῶν εἶνε τὸ τοῦ μεγίστου τῶν ὠκεανῶν, τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὅστις, παρυσιάζων ἐπιφάνειαν ὑπερβαίνουσαν τὰ 170 ἑκατομμύρια τ. χμ. καὶ ἀντιπροσωπεύων μόνος τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιφανείας τῶν θαλασσῶν καὶ πλεόν τοῦ ἐνὸς τρίτου τῆς ἐπιφανείας τῆς ὅλης γῆς, ἔχει κατὰ τὸν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία (Académie Française), ἡ, ὡς γνωστόν, ἐκ τεσσαράκοντα μόνων μελῶν ἰσοβίων ἀποτελουμένη, μελῶν ἀναπληρουμένων μόνον μετὰ θάνατον, ἀπησχόλησεν ἄρτι τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας ἐξ ἀφορμῆς προσλαλῆς τινος τοῦ ἐκ τῶν διαπρεπῶν μελῶν αὐτῆς καὶ διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας κ. Ἰουλίου Claretie, δηλώσαντος καθ' αὐτὴν ὅτι τὸ ὑπ' αὐτῆς συντασσόμενον Λεξικὸν εὐρίσκεται ἐν τῇ λέξει *actuel*, ἥτοι οὕτω συνεπλήρωσε τὸ Α. Μετὰ πάροδον τοσούτου δεκάδων ἐτῶν, ἡ Ἀκαδημία αὕτη οὐ μόνον δὲν συνετέλεσεν ὅλο τὸ λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ἀλλ' οὐδὲ ἐν στοιχείῳ ἔτι. Τοῦτο φανεροῦ ὅποια σπουδαιότης ἀποδίδεται εἰς τὴν σύνταξιν Λεξικοῦ καὶ ὅπως δυσχερὲς τὸ ἔργον. Ἐπειδὴ ἡ ἀναγκρᾷ λέξεώς τινος ἐν τῷ Λεξικῷ τῆς Ἀκαδημίας ταύτης καθίστησιν τὴν παραδοχὴν αὐτῆς ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ ἀναμφισβήτητον,

αἱ περὶ παραδοχῆς ἡ ἀπορρίψεως λέξεώς τινος συζητήσεις γίνονται μακραι καὶ λεπτεπίλεπται, δαπανῶσι, δὲ οὐκ ὀλίγον χρόνον, ἐξ οὗ ἡ μεγάλη βραδύτης. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Littré, οὗ τὸ λεξικὸν ἀναπληροῦ τὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, εἶνε δὲ τὸ τελειότατον τῆς γαλλικῆς γλώσσης, τριάκοντα ἔτη τοῦ βίου αὐτοῦ ἔδωκε πᾶν πρὸς σύνταξιν αὐτοῦ. Εἶνε δὲ τὸ λεξικὸν αὐτοῦ σοφώτατον, ἐρειδόμενον ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς ἀνελίξεως ἐκάστης λέξεως.

Περὶ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας πολλάκις πολλὰ ἐγράφησαν, ὑπῆρξαν δὲ διαπρεπεῖς ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμαις ἄνδρες μὴ θελήσαντες νὰ υποβάλωσι τὴν υποψηφιότητα αὐτῶν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ, προταθέντος αὐτοῖς τούτου τοιοῦτος δὲ εἶνε καὶ ὁ πρῶτανος τῶν γάλλων κριτικῶν τοῦ θεάτρου Φραγκίσκος Sarcy· ἀλλ' ὑπῆρξαν πρὸς τούτους καὶ ἄλλοι, οἵτινες καθ' ἐκάστην διώκουσι μετ' ἐπιμονῆς τὴν εἴσοδον αὐτῶν ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ. Τοιοῦτος ὁ Zola, ὅστις καὶ νῦν αἰθῆς τὴν υποψηφιότητα αὐτοῦ ἔθηκεν, ἀλλ' ὅστις καὶ αἰθῆς θ' ἀπορριφθῇ, τῆς κατακραυγῆς κατὰ τοῦ νέου αὐτοῦ συγράμματος γενικῆς οὔσης, διότι τὸ ἔργον αὐτοῦ οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ πάπα ἀπηγορεύθη, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς κριτικῆς προσεβλήθη σπουδαίως ἰδίᾳ ἐπὶ ταῖς ἀνιστοῖς αὐτοῦ περιγραφαῖς τυφλῶν, χωλῶν, πρελλῶν, φθισικῶν καὶ παντὸς ἀπεκδεχομένου τὴν τῶν ὕδατων τῆς Λούρδης κίνησιν.

Εἰ καὶ ἡκούσθησαν ἔστιν ὅτε φωναὶ κατὰ τοῦ ἀρχαίου ἰδρύ-

Jehn Murray ἐν μὲν τῷ βορείῳ αὐτοῦ τμήματι μέσον βάθος ὑπερβαῖνον τὰ 4600 μ. ἐν δὲ τῷ νοτίῳ κατὰ τι ἔλασσον τῶν 4400 μ. Δεύτερος τῇ τάξει εἶνε ὁ Ἀτλαντικός ὠκεανός, ὁ μᾶλλον γνωστός πάντων τῶν ὠκεανῶν, ἐκτάσεως 80 ἑκατομμ. τ. χμ. καὶ μέσου βάθους 4000 μ. καὶ τελευταῖος ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανός, ἐκτάσεως 65 ἑκατομμυρίων τ. χμ., ὅστις κατὰ τὸν αὐτὸν κ. Murray ἔχει μέσον βάθος ὀλίγῳ ὑπερβαῖνον τὰ 3700 μ.

Τῆς γενικῆς ἀναγραφῆς τῶν περὶ τοῦ βάθους τῶν ὠκεανῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν ἔπειτα ἡ ἐπισκόπησης τῶν περὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος, τῆς τε κατ' ἐπιπολὴν ἐπιφανείας καὶ τοῦ βάθους. Περὶ τῆς πρώτης τούτων τοῦ λόγου ὄντος, ὁ κ. Warton ἀναγράφει ὡς κυρίαν αἰτίαν τῶν καταιγίδων καὶ θυελλῶν τὴν συνάντησιν ἢ καὶ ἐπαφὴν θαλασσίων ὑδάτων διαφόρου θερμοκρασίας, ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ διαφόρως θερμὰ ὕδατα τῶν θαλασσίων ρευμάτων, οὗτω δὲ καταλήγει θεωρῶν τὸ Μεξικανικὸν ρεῦμα ὡς αἰτίαν τινῶν τῶν ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν τῆς Νέας Σκωτίας καὶ τῆς Νέας Φιλανδίας διασχίζουσῶν τὸν Ἀτλαντικὸν καταιγίδων, ἔτι δὲ ὡς ἕτεραν ἐστὶν τῶν καταιγίδων τὴν πρὸς νότον τοῦ Ἀκρωτηρίου θέσιν, ἐν ἣ τὸ ρεῦμα Aguhlas, οὗτινος τὸ ὕδωρ ἔχει θερμοκρασίαν 21° K., ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μεθ' ὕδατος κατὰ 13° περίπου ψυχροτέρου. Ἐπίσης σθηριζόμενος ἐπὶ τῶν μελετῶν τοῦ κ. Murray ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας τῆς κατ' ἐπιπολὴν ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐξ ὧν κατεδείχθη ὅτι τὸ ὑπὸ τῶν ἀπογείων ἀνέμων διωκόμενον ὕδωρ ἀντικαθίσταται τάχιστα ὑπὸ ὕδατος τῶν ταπεινότερων στρωμάτων, ὕδατος ψυχροτέρου, ἐρμηνεύει τὸ φαινόμενον τῆς ταπεινώσεως τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος παρὰ τὰς ἀκτὰς, ὁσάκις πνέει ἀπόγειος ἀνεμος, ἔτι δὲ καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν ὀλίγα μόνον ἀπαν-

τῶσι κοράλλια παρὰ τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῶν μεγάλων ἡπείρων ἐνθα πνέουσιν οἱ περᾶται, ἐνῶ ἀθρονοῦσι ταῦτα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν ἀκτῶν, προσβαλλομένων ὑπὸ τῶν θερμῶν ὑδάτων, τοῦ ζωοφύτου μὴ δυναμένου νὰ ζήσῃ ἐν τῷ ὕδατι ἢ ἐν ὠρισμένῃ θερμοκρασίᾳ.

Περὶ δὲ τῆς θερμοκρασίας τοῦ βάθους τῶν θαλασσῶν ἀναγράφει διὰ γενικῶν γραμμῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων μετρήσεων, αἰτίνες καὶ εὐάριθμοι εἶνε καὶ οὐχὶ πλήρεις, ὅτι τὰ θερμὰ ὕδατα δὲν ἐκτείνονται εἰς μέγα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης βάθος. Οὕτως ἐν τῷ ἰσημερινῷ ρεῦματι, ἡ θερμοκρασία καταπίπτει ἀπὸ 25° 1/2 εἰς 13° εἰς βάθος 180 μ. καὶ εἰς 4° 1/2 εἰς βάθος 730 μ., τοιαύτη δὲ σημαντικὴ κατὰπτωσις τῆς θερμοκρασίας παρατηρεῖται ἐν τῇ αὐτῇ ζώνῃ τοῦ ὕδατος καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν δὲ τῷ τροπικῷ τμήματι τοῦ Εἰρηνικοῦ ἡ θερμοκρασία καταπίπτει ἀπὸ 28° εἰς 10° εἰς βάθος 360 μ. καὶ εἰς 6° ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν 900 μέχρι 1000 μ., πέραν δὲ τῶν 800 μέχρις 1000 μέτρων ἡ θερμοκρασία μειοῦται ἀνεπαίσθητως. Τὴν ἀνωτέρω ἀναγραφείσαν κανονικότητα τῆς διανομῆς τῆς θερμοκρασίας ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης βάθος καταστρέφουσιν ἐν ἄλλοις αἱ ἀνωμαλῖαι, οἱ βόθροι καὶ αἱ κοιλότητες ἃς παρουσιάζει ὁ τῶν ὠκεανῶν πυθμὴν, αἰτίνες παρακωλύουσι τὴν κρᾶσιν τῶν ἐν ταῖς κοιλότησι ταύταις μετὰ τῶν ἐκτὸς αὐτῶν ὑδάτων καὶ ἐπιφέρουσι τὰς πολυαριθμούς ἀνωμαλίας τῆς θερμοκρασίας, ἃς τὰ ὕδατα εἰς τὸ αὐτὸ βάθος παρουσιάζουσι. Τοιαύτην ἀνωμαλίαν παρουσιάζει ὁ Ἀτλαντικός. Ἐν τῷ βορείῳ τμήματι αὐτοῦ τὸ παρὰ τὸν πυθμένα ὕδωρ οὐδαμοῦ ἔχει θερμοκρασίαν ταπεινότεραν τῶν 2°, ἐνῶ ἐν τῷ μεσημβρινῷ τμήματι, εἰς βάθος 5100 μ. μόλις ὑπερβαίνει τὸ 0°. Τὸ φαινόμενον τοῦτο προδίδει τὴν μεταξὺ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Νοτίας Ἀμερικῆς ὑπαρξιν ὑποβρυχίου ὁροσει-

ματος, ἐν τούτοις οὐδαμῶς τὴν αἴγλην αὐτοῦ τοῦτο ἀπέβαλεν, οὐδ' ἐπαύσατο ὃν σεβαστὸν καὶ τὰς φιλολογικὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους ἐγκλείων ὡς ἐγκλείει καὶ τοὺς διαπρεπεστάτους καὶ ἐπιφανεστάτους τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι θεομοὶ ὑπὸ τῶν μεγάλων ἔθνων σεβασμῷ τυγχάνουσι καὶ δὲν προσβάλλονται ἀπλῶς πρὸς ἐπίδειξιν νεωτεριστικοῦ πνεύματος, ὡς πολλάκις παρ' ἡμῖν συμβαίνει. Ἡ διατήρησις τῶν παραδόσεων ἔθνους τινος τῶν σπουδαιοτάτων αὐτοῦ μελημάτων τυγχάνει, ὅταν τοῦτο συναισθάνηται τὸ ἐγὼ αὐτοῦ ὡς ἔθνους. Ἡ δημοκρατικὴ Γαλλία σέβει καὶ τιμᾷ τὰς παραδόσεις αὐτῆς καὶ οὐδὲν ὁδῶν προσβάλλει αὐτάς, ἡ δὲ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος οὐδὲν ὁδοῦ ἀπολείπειται τοῦ τῆς εὐγενείας· ὁ πλοῦτος δευτερεύουσιν κατέχει ἐν αὐτῇ θέσιν.

Ἡμεῖς ὑπὸ ἀφικονίας ταχέως καταλαμβανόμεθα ἀτυχῶς καὶ τὸ καινὸν διώκοντες τὸ κενὸν πολλάκις συλλαμβάνομεν, καταστρέφοντες θεσμούς, οἵτινες σεβαστοὶ ὄφειλον νὰ διατελῶσι. Πολλάκις ἰδρύματα, ἅπερ διὰ πάσης τῆς ὑποστηρίξεως ἡμῶν, διὰ πάσης τῆς ἀγάπης ἡμῶν ἔδει νὰ περιβάλλωμεν, ὡς ἀποτελοῦντα θεσμούς σεβαστούς, οὐχὶ ὡς δεῖ περιποιούμεθα καίτοι ταῦτα ἰσχυρὰ κέκτληται δικαιώματα πρὸς ἀπαίτησιν τῆς κοινῆς πάντων συνδρομῆς. Παράδειγμα ὁ παρ' ἡμῖν Φιλολογικὸς Σύλλογος, ὅστις ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη πρόσθι ἦτο παιδευτικῆς καὶ πνευματικῆς κινήσεως τοῦ ἡμετέρου γένους, ὅστις καὶ νῦν ἔτι δορᾷ εὐεργετικῶς,

Ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος καθ' ὅλον τὸν ὑπερτριακονταετῆ αὐτοῦ βίον οὔτε τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ξένων σοφῶν ἐστερήθη, οἵτινες ἀκαδημίαν τῆς Ἀνατολῆς αὐτὸν θεωροῦσι καὶ γράφουσι, οὐδὲ τῆς γενικῆς ἀγάπης τοῦ γένους, ποιούμενος δ' ἑναρξιν τῶν ἐπὶ τῷ θέρει διακοπαισῶν ἐργασίῶν αὐτοῦ τῇ δευτέρᾳ 31 ἰσταμένου τεύξε-ται καὶ αὖθις τῆς ὑποστηρίξεως πάντων.

Συμπληροῦται ἤδη τὸ πρόγραμμα τῶν δημοσίων διαλέξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου κατὰ τὴν παρούσαν χειμερινὴν περίοδον, πολλῶν ἐν αὐτῷ ἐγγραφέντων ἐκ τῶν γνωστῶν τῷ δημοσίῳ καὶ νέων ἀγορητῶν, ἀναλαβόντων ποικίλα νὰ πραγματευθῶσι θέματα.

Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Γαλλίας ἡσυχολήθη κατὰ τινα τῶν συνεδρίων αὐτῆς περὶ γαλῆς, ἰδίᾳ περὶ τῆς πτώσεως αὐτῆς ἐξ ὕψους. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ γαλῆ πίπτουσα λαμβάνει πάντοτε θέσιν κατὰ τὴν πτώσιν τοιαύτην, ὥστε νὰ πέσῃ τοὺς πόδας ἔχουσα πρὸς τὰ κάτω.